

Grafit, a vakvezető kutya blogja, 32. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Meséltem már nektek arról, hogy az én szülő anyám igazi, vérbeli vadász volt. Terápiázás mellett kitűnő adottságokkal rendelkezett ahhoz, hogy méltón emlékezhessek rá úgy, mint a „retrieverek” legkiválóbbikára. 🐕❤️

Én ugyan soha nem kísértem el őt a vadászatokra, de nagyon sokat mesélt nekem arról, hogy hogyan kell szépen odavinni pl. a fácánt a gazdinak úgy, hogy annak általa egy tolla sem görbülhetett meg. Azt mondta nekem, hogy bár nem gondolja, hogy az élet úgy hozná, hogy belőlem is vadász lesz, de egyet s mást tudnom kell a szakma csínjáról-bínjáról. Ezzel nem untatlak titeket olvasóim, a lényeg azonban annyi, hogy még ha nem is mint hivatásos vadász, de a magánéletben bizonyítottam én is rátermettségemet, s ha Tüske mama mindezeket látta a vadászmezőkről, azt hiszem, hogy büszke lehet rám. 😊

No, de miért is írom én ezt le nektek? Emlékeztek ugye, hogy anno a leendő gazdámnak akartam ajándékozni egy patkányt, akit én fogtam? A végkifejletre nem is akarok gondolni sem, 😊 tudjátok, hogy abszolút nem értékelte igyekezetemet, de mit is várhat tőle az eb, ugye? No, de most elárulom nektek, hogy nem csupán patkányt fogtam én anno, hanem más négy lábút is.

No, nem vadászati céljából, hanem mert nyugdíjazásomat követően az első évben még nagyon furcsa volt nekem, hogy itthon vagyok egymagam egész álló nap, s csak a csendet hallgatom. Hiányzott az élet, a pezsgés, a jövés-menés, s valaki, akivel megoszthatom bölcsességeimet. Akkor még nem írtam nektek.

No, egyszer történt, hogy valamiféle nyikorgó hangot hallok. Fülelni kezdtem, hogy mi lehet ez? Kisétáltam az udvarra, s keresni kezdtem a zaj forrását. No, nem sok időbe telt rájönnöm arra, hogy a leghátsó fészerben vendégeink lehetnek, onnan jött a hang. 😊 Nagyon ritkán jár ott a gazdim, mert csupa olyan szerszám van benne, amit mondjuk meg őszintén, nem szokott használni, úgy, mint kerti eszközök. A kertet ugyan is mi szoktuk rendben tartani Bodzával, régebben meg Bogival, értem ezalatt pl. az ásást, vagy a szomszédunk fájáról leeső dió begyűjtését, stb. 🌿

Visszatérve tehát az volt a szerencsém, hogy az ajtó nem volt megfelelően bereteszelve, tehát orrockámmal ki tudtam nyitni. Belépve mit látok odabenn? Egészen kicsi cicákat. Gondoltam, hogy mivel gazdám nagyon szereti a macskákat, hát azért csak nem orrol meg rám, ha viszek neki egyet ajándékba. 🐱🐾

Kivártam, amíg a léptei már közeledtek a kapuhoz, szépen kiválasztottam egyiküket, s a számban óvatosan megfogva ballagtam vele a kapu felé bízva abban, hátha meg is tarthatjuk, s akkor nekem is lesz kivel barátkoznom mikor ő nincs itthon. Jött is, én meg nagy elánnal mutattam neki, hogy ide nézz, kit hoztam neked! No mit gondoltok mi lett a vége az egésznek? Először is kiakadt, mert a balga lélek azt hitte, hogy egér van a számban, aztán mire rájött, hogy egy cicával örvendeztettem meg, akkor meg elvárta tőlem, hogy mutassam meg, hogy honnan hoztam.

El is vezettem a fészkerhez, be is mentem volna, de akkorra hogy, hogy nem, de hazatért a cica mama, aki úgy rám fújt, hogy attól még én is meghátráltam. Gondoltam, hogy innentől már oldja meg a gazdám a felmerült helyzetet. Milyen furcsa ez nem, hogy rám fújt, aki megmentette a kölykét, a gazdámra meg nem. Kiderült, hogy ott bizony még egy szakajtóra való kismacska van, s amilyen szívtelen a gazdim is, meg a cica mama is, egyiküket sem tarthattam meg. Az történt ugyan is, hogy a szomszéd macskája készített fészket hozzánk a fészkerbe a kicsinyeinek. 😊 Gazdánk pedig könyörtelenül túladott a cicákon, azaz mamájukkal együtt visszajuttatta őket a szomszédunknak.

Így esett tehát eme szomorú kalandom a cicákkal, s így maradtam én egyedül itthon azután is nap nap után, míg ő dolgozni ment. Van ám még ehhez hasonló történetem, de most el kell köszönjek, mert egész elfáradtam itt az írásban, emlékezésben.

Alszom egy nagyot, mert mikor hazatérnek Bodzával onnantól úgy felpezsdül az élet, hogy esélyem sincs szundítani egy nagyot, mert az a fruska állandóan járatja a száját nekem, hogy Grafit ez volt meg az volt, mintha én nem tudnám, hogy mi volt.

NO, és ti azt tudjátok kedves olvasóim, hogy egy igazi labrador soha nem öl meg egyetlen állatkát sem? UGYE senki sem aggódik a cicáért, akit a számban vittem? JÓL van, köszöni szépen, azóta már nagy cica, s a kerítésen át szoktunk is barátkozni, s ez a történet a bizonyítéka annak, hogy egy igazi labrador soha nem bánt senkit sem! 🐾

NO, most elköszönök, megyek .
MAJALIGETI GRAFIT

